

Charakteristika postav

EMIL (čili o výchově) – (unisex role) Elektro Magnetický Inteligentní Laser – laserová ochrana trezoru, počítačový hologram - vybavený umělou inteligencí a laserovým ukazovátkem. Na jednu stranu panovačným, na druhou stranu šprýmař, který se dole v trezoru sám poměrně dlouho poměrně nudil, takže se zájmem přivítá skupinku lupičů, kteří se ocitnou v moci jeho laseru. Než tito zjistí, že se nejedná o smrtící paprsek z Resident Evil 1, ale o obyčejný laser napojený tak maximálně na hlásič poplašného signálu, uspořádá jim v trezoru povedenou hodinu tělesné výchovy... charakter - typicky Holly (mužská verze) z Červeného trpaslíka. *malá epizodní role.*

Lupiči:

René – (F) vůdce lupičů, autorka geniálního plánu loupeže, silná racionální a poměrně vyrovnaná žena, parafráze na George Cloonyho v Dannyho part'ácích. Má dceru, nicméně jejího otce neviděla od jejího početí, opustil ji, ano – mluvíme zde o Policistovi 2. U mužů příliš úspěch nemá, ale může to být i tím, že v tomto se nikdy o úspěch nesnažila. Realizovala se v práci a rodinném životě při výchově dcery. Je racionální a i vypjaté situace se snaží zvládat primárně „v klidu“ a věcně, vůdce by neměl panikařit, pak to není vůdce ale zoufalá hysterka, a to René rozhodně není. Je spíše jako Pallas Athena. Je pronikavě inteligentní, pragmatická a miluje svou dceru. Taky miluje ji občas trochu poučovat... Věří ve své schopnosti a svůj plán. Musí jít o velice kladnou postavu, divák by se s ním měl od počátku ztotožnit a přát jí úspěšné finále hry. *hlavní postava.*

Lupič 1 – (M) - mladý student filozofie, introvertní, plachý, nicméně odhodlán ke společné akci. Je inteligentní a sečtělý, avšak někdy unáhlený, neobratný a v každém případě nepraktický. Možnost, že šel do loupeže proto, aby na Stockholmský syndrom sbalil nějakou rukojmí, popírá, ale nebylo by to v jeho případě nepravděpodobné. *menší vedlejší postava.*

Lupič 2 – (F) dcera René, inteligentní a silná postava, taková trochu mladá a naivní Pallas Athena, nicméně občasnou nezkušenost většinou správně nahradí bystrým úsudkem. Konfliktní situace se snaží řešit racionálně a pragmaticky. Maminku (René) miluje, proto jí toleruje občasnou poučování a starostlivost, otce nezná, což ji netrápí, umřel než se narodila. Alespoň do dnešního dne ji to netrápilo. To s ním ale taky ještě nemluvila telefonem z banky plné rukojmí. Před rokem ji po kratším vztahu opustil Policista 2 a i když je to za ní, definitivně se to ukáže až dneska, když ji kontaktoval. Její bystrý mozek má často jasno ve věcech, které srdce ještě definitivně nerozhodlo. Co jí také zbývá jiného. Jak to tak čtu, vůbec to ta holka nemá v životě jednoduché... *na specifikaci téhle postavy ještě zapracuju... výrazná vedlejší postava*

Lupič 3 – (unisex role) student filozofie, v podstatě psychopat ... suverénní tvrd'ák, který sice má (dílčí) znalosti filozofie (tak na titul Bc. [☺]) a rozezná dobro od zla, ale po většinu času je mu to jedno, a vzhledem k tomu, že má vedle filozofie rád i brutální násilí, pro řešení problému zpravidla nechodí daleko. V jednoduchosti je síla, stejně jako v kvalitní ocelové trubce... *pokud bude hrát dívka, měla by být schopna a ochotna věrohodně smýkat ředitelem, ti dva si nesedli od prvního okamžiku...menší vedlejší postava.*

Policisté:

Policista 1 – (M) relativně mladý a relativně zkušený policista, s několika lety služby ve sboru, věří práci, kterou dělá. Tam, kde má empirické zkušenosti ze zaběhané policejní rutiny je suverénní a rozhodný, tam kde tato zkušenost končí, však může být překvapivě nejistý a bezradný. Před rokem opustil L2 (dceru René), od té doby ho pronásledují myšlenky na ni. Sice se formálně rozešli dohodou, ale tuší/ví/, že prakticky dal kopačky on jí, o to víc současné situace lituje a dlouhé nudné obléhání banky tak dává prostor pro vnitřní reflexi a snahu o nápravu situace. Nicméně vůči ženám za něj více mluví sliby, než činy. Postava je spíše záporná, jednak tím, že je nekriticky úslužný k Agentovi, jednak tím, že L2 sice chce získat zpět, ale spíše proto, aby si ověřil, jestli ji vlastně chce. *větší vedlejší postava*

Policista 2 – (M) velice zkušený detektiv středních let, který už v práci zažil leccos a oprávněně důvěřuje svým empiricky získaným zkušenostem. Má latentní pocit vyhoření, marnosti a nenaplnění v životě pracovním (stokrát zažitá, nudná rutina, navíc často nevděčná, během které mu velká část života proklouzla mezi prsty) i osobním (má pocit, že nechal odejít osudovou ženu svého života, kdo četl stranu 1 pozorně, ten ví, ostatní tuší, že to byla René). I když musí dle úřední subordinace poslouchat Agentu, je ochoten mu vzdorovat, pokud ví, že má pravdu. Částečně – Bruce Willis z klidnějších pasáží Smrtonosné pasti 1-4, (tj. předtím, než „se zabejčí a začne z lumpů vyrábět mrtvoly a ignorovat nadřizené“). *výrazná vedlejší postava.*

Policista 3 – (unisex role – *nicméně postava je lehce připitomělá, měl by to hrát spíš muž*), nováček první den ve službě, svou zmatenost a profesní nezkušenost nahrazuje vysokým sebevědomím. Hlučný a energický, „redneck“, který sice vidí, že toho o policejní práci moc neví, na druhou stranu ho to příliš netrápí a se vším je rychle hotový. Dnes konečně dostal služební odznak a zbraň, a s velkou chutí by postřílel pár zákeřných lumpů a získal medaili za statečnost... pokud nebudou k dispozici zákeřní lumpové, spokojí se s méně zákeřnými, či dokonce s úplně bezelstnými lumpy, v případě nouze rezignuje i na ty lumpy... nebezpečným útočníkem mohou být i psi a přerostlé kočky. *menší vedlejší postava.*

Agent (z ústředí) – (M) – záporák první kategorie, bezpochyby nejzápornější postava ve hře, má ale i (možná i sympatickou) špetku nadhledu, nebo spíše přezíravosti, s jakou shlíží na ubohé životy a hemžení příslušníků místní policie, lupičů, či nevinných civilistů. Je extrémně zkušený a extrémně arogantní. Na druhou stranu, jde o inteligentního a schopného protivníka, kterého nelze podceňovat, i když jeho víra v nadřazenost a schopnosti ho může v některých případech zaslepovat. Neochvějně věří ve vlastní úspěch, má moc, ví o tom a druhým to dává pocítit. Některé projevy neúcty vůči jeho osobě mu na druhou stranu nestojí ani za to, aby na ně reagoval, protože otevřeně pohrdá jejich autory. Typický představitel – agent Smith z Matrixu. *výrazná vedlejší postava.*

IT specialista – (unisex role) prostě policejní IT pracovník, čerstvě po škole, nenápadný, když už musí mluvit, tak spíš stručně, k věci, nejraději by budil zdání neviditelnosti. Ačkoliv má bezpochyby bohatý vnitřní život, tento se navenek příliš neprojevuje, protože nestojí o to, aby si ho někdo po skončení akce pamatoval.

Rukojmí

Ředitel pobočky – (M) - záporák druhé kategorie, na jednu stranu bezohledný oportunist, který podnikne cokoliv, aby dosáhl svého cíle, na druhou stranu může vzbuzovat i sympatie, protože druhým neškodí primárně pro zlo samo či osobní potěšení, ale proto, že naplňuje své cíle a ostatní mu „stojí v cestě“, což nevylučuje řešení „po dobrém“... není absolutní zloun,

má lidské slabosti a také je možné ho zahnat do kouta... zlatým mottem je „Účel světi prostředky“... je zvyklý mít v práci vedoucí pozici a tomu odpovídá vlastní hrdost a vědomí vlastní důležitosti, která dostává při střetu s lupiči opakovaně zabrat. Typicky – sir Humphrey Appleby ze seriálu Jistě pane ministře / Jistě pane premiére. *větší vedlejší role.*

Rukojmí 1 – (unisex role), jde o povětšinu doby komickou až ztřeštěnou postavu - rukojmí trpící těžkou schizofrenií, mysl Rukojmí 1 obsahuje řadu nejrůznějších identit, které střídavě a chaoticky vyplouvají na povrch, R1 vždy zcela a pevně věří, že je identitou, která právě okupuje její/jeho mysl (*tj. komické role hrát brutálně komicky, vážné role bez nadsázky, vážně*). Škála identit je od zamilované dívky/hocha po masového vraha. Identity mohou mít kontinuitu v čase, nicméně vzájemně spolu nekomunikují, tj. co se např. „masový vrah“ dozví, to „zamilovaná dívka/hoch“ neví, ale pokud se v budoucnu opět přepne do modu „masový vrah“, tak si vzpomene a pokračuje, jakoby jen navazoval(a) na předchozí větu své identity... *bezpečnostní varování výrobce – přepínání mezi identitami může být i v poměrně rychlém sledu...⁸ . vedlejší postava.*

Rukojmí 2 – (F) sestra Rukojmí 1, mírná povaha, zvyklá celý život trpělivě pečovat o Rukojmí 1 a s bohatými zkušenostmi jak okolí vysvětlovat jeho/její projevy a urovnávat případně vzniklé situace. Na druhou stranu – ona jediná to „s Rukojmí 1 umí“, tj. v případě potřeby ji/ho dokáže usměrnit (má pomyslný manuál). V důsledku výše popsané starosti o život Rukojmí 1 jí jaksi už nezbývá příliš prostoru pro její vlastní život. Tento zaběhaný stereotyp ovšem může bankovní loupež od základu nabourat.

Pasáže s textem rukojmích zatím nejsou hotovy, proto použijeme jiný text, který se myslím výborně hodí. Zájemci o tyto role – nejlépe v párech – předvedou následující dialog podle výše uvedených charakteristik:

Rukojmí 1: „Ten portrét se mi nelíbí! Zdá se mi... jako by mě sledoval očima, kamkoliv se hnu! Sundejme ho!“

Rukojmí 2: „Nebud' strašpytel, miláčku. Je to jen obraz.“

Rukojmí 1: „Rukojmí 1! Jmenuju se Rukojmí 1.“

Rukojmí 2: „No jo, jak chceš. Ted' počkáme na správce.“

Rukojmí 1: „Správce? On je tady někdo s námi?“

Rukojmí 2: „Mh-m. Podle brožury máme zajištěná lůžka, teplou vodu, polopenzi a sluhu.“

Rukojmí 1: „Slyšeli jste to?!“

Rukojmí 2: „Ne.“

Rukojmí 1: „Něco se k nám blíží... něco... hrbatého!“

Rukojmí 2: „Copak, miláčku?“

Rukojmí 1: „Rukojmí 1. Rukojmí 1. Nepřijde ti takový... divný? Takový... jako když uprchlý z ústavu pro narušené?“

Ř: Ale paní...

R: Slečno!

Ř: Slečno. Jsem ředitel pobočky naší banky a abych to shrnul, vy si zkrátka jen stěžujete na bankovní poplatky. Se kterými jste ovšem smluvně souhlasila.

R: Ne, já vám znovu opakuji, že tohle je prostě loupež.

Ř: Ale to snad ne...

R: Ale ano. Já vám dám mé peníze, složím je na můj účet ve vaší bance, vy s nimi můžete volně disponovat, posílat je vydělávat do celého světa. A za to, že jsem vám své peníze svěřila, mi každý měsíc ještě strhávají z účtu 60 korun.

Ř: To rozhodně ne! Strhávají Vám 90 korun, minulý měsíc jsme to zvedli. Banka Vás informovala emailem. Ten stál 20 korun.

R: No ...to snad... a navíc, když si jdu vybrat z bankomatu tisíc korun, tak mi bankomat řekne, že si to vybrat nemůžu, protože se mi automaticky strhne poplatek 10 korun za použití kreditní karty, které se mi ale vrátí, pokud tou samou kartou budu v tom samém měsíci platit bezhotovostně na pokladně v obchodě, ale v daný okamžik...

Ř: ...nemáte dostatek prostředků na účtu, to ano.

R: A mohla bych pokračovat, to máte... a proč mám vůbec platit za to, že si z bankomatu vybírám mé vlastní peníze? Když přitom výběr na pobočce je bezplatný. Vy zrušíte pobočku, propustíte spoustu lidí, ušetříte na jejich platech, daních, zákonných odvodech, nájmu prostor, energiích a vůbec... místo toho všeho tam dáte jednu automatizovanou kovovou krabici, a když si namísto do té původní pobočky, kde bych měla výběr zadarmo, přijdu vybrat do automatu, co je tam místo ní, tak máte ještě tu drzost mi naučtovat poplatky za výběr.

Ř: Bohužel musím se omluvit, ale už mám jednání s jinými klienty.

R: Vy... Vy.... Vy jste bezcharakterní oportunist. ... A netvařte se tak polichocně... to měla být urážka... navíc – mám pro vás informaci, která bezpochyby změní váš dnešní program a dost možná i váš další pracovní život.

Ř: *Pobaveně*: Snad si nehodláte stěžovat?

R: Ne. Minule jsem se po hodině telefonování nedostala ani přes automat k vaší operátorce. A celou dobu mi hrála do uší uklidňující hudba.

Ř: Tak vidíte, jak dobře fungují služby, které jsou hrazeny z vašich, tedy našich, poplatků. Všechny operátorky patrně vyřizovaly hovory klientů, kteří se dovolali před vámi.

R: Přesně tak... Alespoň to tvrdily... každopádně, tohle JE loupež, a vy mi tady dnes dáte za pravdu

Ř: Odcházím a Vám přeji - pěkný den!

R: Ještě moment (3 - 2 - 1).

Ř: Ano?

Stmívačka

Světlo se rozsvítí vedle, diváci vidí tři lupiče, masky mají zatím nahoře, na hlavách.

Konkurzní pasáž pro Lupiče 1

L1: **A já definitivně říkám, že tuhle masku si nevezmu**

L2: Proč, prosím tě?

L3: Běží nám poslední dvě minuty.

L1: **Já nechci být Kant.**

L2 Na zkoušce ti to nevadilo

L1: **To jsem ještě nečetl jeho útlý svazek – Prolegomena ke každé příští metafyzice jež by se mohla stát vědou... a to jsem to ani nedočel.**

L3: To jsme snad nedočelí nikdo, ne?

L1: Prostě nechci být Kant.

L2: Proč?

L1: Kanta nemá nikdo rád....

L3: Ále...

L2: Filein sofia, jež ses zavázal milovat a poznávat - znamená obecně – lásku k moudrosti, nikoliv ke konkrétnímu filosofovi.

L1: A kdyby o něm třeba mluvil náš pan prezident, tak by řekl (se zemanovským akcentem): „a pane redaktore, víte vy vůbec, co to znamená v angličtině Kant?“ (krátce, výslovnost jako „cunt“)

L3: To je dost hypotetická situace, Zeman zatím louská Peroutkovi imaginární spisy.

L1: Já nebudu hrát žádné kundy!

L2: Hele, hrát musíš, nezapomínej, že za divadlo máš 4 kredity... chceš přece dokončit semestr, ne?

L3: Vítězně – jo, a jsi v tom až po uši... jako my všichni...

L1: Hmmm. Zapsal jsem si tajně i Ontologii. Dvojku. A Narativní sémantiku možných světů.

L3. To je k nevíře.

L2: Co se dá na fildě všechno studovat?

L3: Ne. Že nás takhle podrazil. A že mě to taky nenapadlo takhle udělat. Nemusel bych být Bacon.

L2: Proč proboha?

L1: Mučil lidi.

L3: To by mi až tak nevadilo, ale jeho vztah k ženám byl...

L2: Poslouchejte, přátelé, tady už zabíháme do nezajímavých detailů... text umíte, diváci a následně hospoda čekají, zkuste to...

L1: Hmmm. Mám místo Kanta masku Barucha Spinozi. Poslední nabídka.

L2: Tak dobře proboha. Ale rychle... Masky a do akce. Znáte René, když přijdete pozdě, nemá cenu omlouvat se tím, že čas je subjektivní.

Rozsvítí se i na první části jeviště „v bance“ kam náš trojlístek lupičů vtrhne k řediteli a VL.

L2: Tohle je přepadení. Kdo se hne, tomu ukončím existenci. Minimálně v tomhle čase a prostoru. A možném světě... (*pro sebe* – Cha, to jsem jim to natřela!) *pokračuje*. Takže kdo nevěří v reinkarnaci, není Ježíš Nazaretský nebo Lazar z Betánie – ruce vzhůru. TOHLE JE LOUPEŽ!

L1: A všichni - - ruce vzhůru! – *míří do diváků* – ať na ně vidím. A teď – lehnout na zem. Kdo se hne, ten osobně pocítí, co dokáže můj devítimilimetrový přítel.

L3: *posměšně*... Myslí pistoli.

L1: Ano!

L3: Kdo nebude na zemi do pěti sekund, toho zastřelím.

R: *S úsměvem k řediteli*: Vidíte, co jsem vám říkala. *K lupičům*: Plán znáte, vezměte rukojmí a jdeme na to. Vše co se děje, děje se podle plánu. V přírodě podle božího. Tady v bance – podle mého. ZAČÍNÁME. (*L1-L3 sborově*: SHOWTIME!)

Lupiči vtrhnou do předních řad a k velké hrůze diváků, že hra náhle začíná být prudce interaktivní, rozevřou připravené pytly a vyzývají je, aby do nich naházeli svoje mobily... Kupodivu někteří tak skutečně začnou činit.... Lupiči „namátkou“ vyberou tyto dva-tři rukojmí, dosud sedící herce. Hodí jim na hlavu pytel a spolu s ředitelem je ženou ze scény.... Stmívačka.

Hraje hudba, mění se scéna na vnitřek policejního vozu před bankou.

P1: *do vysílačky , vzrušeně - Opakujte, nerozumím vám. Jaká je vaše aktuální situace?*

P2: Jak to vypadá? Jaký je jejich status?

P1: Naposledy hlášeno, že se střetli s těžkou 10-47 (*Emergency road repairs*), ulici od banky, dal jsem povolení k užití 10-39 (*Urgent -- use light, siren*).

P2: Hmmm. To může celou operaci dost urychlit. A těm smradům z banky to pěkně zamotá hlavu. Zkoušejte to dál.

P1: Právě jsem obdržel hlášení 10-58 (*direct traffic*) pro 10-59 (*convoy or escort*). Operace by měla být úspěšně završena během několika sekund.

Na scénu spadne P3 s krabicí koblih (o transportu koblih na místo akce ostatně bylo celé předešlé policejní hlášení).

P1: Á, výborně, operace se zdařila, a navíc rychle. Tohle je snad rekordní čas v rámci celého našeho oddělení.

P3: Ano, narazili jsme cestou na opravy vozovky, to bylo to 10-47, ale když jste nám dali povolení k použití sirény, zbytek cesty už byl rychlý.

P1: Co jsem říkal. První fáze naší akce se vydařila. Teď ještě vyřešit ty zatracené lupiče v bance.

Policajti pijí kafe, jedí koblihy, P1 kontroluje laptop, jinak se nic neděje...

P3: No, a to je celé? Co budeme dělat s těmi lupiči?

Konkurzní pasáž pro Policistu 2

P2: Nováček, že? Hele, mladej, to poslední co tady potřebuju, jsou nervózní nováčci s prstem na spoušti. Někam si sedni a uč se od zkušenějších. Znáš to z filmů, ne? Zajistili jsme okolí, čekáme, až z banky zavolají. A taky, až přijde nějaký panák z ústředí, a řekne – Kdo tomu bordelu tady velí? Na to mu řeknu – Já. Na to mi řekne – Od téhle chvíle to tady přebírám – na to mu řeknu – Na to nemáte pravomoc, sakra, místní policie tady byla první – no, a pak on vytáhne příkaz shora, podle kterého ústředí přebírá celou akci a my mu máme ve všem vyjít vstříc a plně spolupracovat.

P3: Ale to snad...

P2: Věř zkušenějším. To jsou zaběhané policejní postupy. Vždycky to tak zatím bylo a vždycky to tak i bude. Počkáme, než někoho pošlou.

P1: A pokud možno do té doby nikoho nezastřel.

Zase se nic neděje. Po chvíli na scénu nakráčí agent z ústředí. Všichni ožijí.

Konkurzní pasáž pro Agentu a Policistu 2

A: Kdo tomu bordelu tady velí?

P2: Já.

A: Od téhle chvíle to tady přebírám.

P2: Na to nemáte pravomoc, sakra, místní policie tady byla první.

A: *Sáhne si do saka.... Hledá hledá hledá... našťvaně.* No, nemám ho, no. Prostě nemám.

P3: Počkat, takhle to být nemělo.

P2: V tom případě je to i nadále moje akce.

P3: V tom případě nefunguje kauzalita.

A: Ověřte si to na ústředí, ať vám to třeba nafaxují. Přebírám to a vy mi tady ve všem vyjdete vstříc a budete plně spolupracovat.

P2:

A: Tak, co tady zatím máme?

P2: Asi před hodinou nám poplach signalizoval přepadení banky přes ulici. Zatím nezjištěný počet lupičů drží zatím nezjištěný počet rukojmích. Požadavky zatím nesdělili, kontakt zatím nebyl navázán, celé okolí je neprodyšně uzavřeno, snipeři jsou na střeších, jednotlivé týmy prověřují kanalizaci a monitorují střechu budovy. Dveře jsou zamčené, pohyb u vstupních dveří od spuštění poplachu žádný.

A: To je pěkné. To je vážně skvělá práce, detektive. Takže vy jste tady hodinu a ani netušíte kdo je vevnitř a co tam dělá?

P2: No, vevnitř teď nejspíš část vyděšených a zmatených lidí posedává nebo leží, to jsou s největší pravděpodobností rukojmí, další lidi je hlídají nebo se snaží dostat do sejfu. To jsou lupiči. Ty druhé zadržíme, ideálně tak, aby se těm prvním nic nestalo, takže ve finále z těch druhých uděláme ty první a ty první po ošetření a vyslechnutí propustíme a všichni půjdeme domů. Teda kromě těch druhých, ti půjdou do nového ubytování o rozměrech dva krát dva metry a společným záchodem.

A: Už volali?

P2: Ne, monitorujeme jejich pevnou linku, není na ní žádný provoz.

A: Zatím jim nevolejte, jen ať se ozvou první. Počkáme. Necháme je vydusit.

P1: Podle mě to chtěli udělat jako rychlou akci, sbalit hotovost a zmizet, to se jim ale nepovedlo, spustil se alarm a oni skončili zabarikádování uvnitř.

Konkurzní pasáž pro Policistu 3 (a případně pro P2, chce-li se někdo naučit i tento text, ať máme pěkný dialog)

P2: *Nebo je to naopak součástí jejich plánu, teď se dostávají do trezoru a následně se pokusí zmizet schovaní za rukojmími.*

P3: *A přitom je postřelíme.*

P2: *Nikdo tady na nikoho střílet nebude, minimálně dokud nedostane rozkaz.*

A: *ironicky:* To je skvělé, vážně skvělé. Skvělá práce, poručíku.

P2: *Z ontologického hlediska je banka uzavřený nelineární systém, a jako v takovém platí, že se vrůstajícím časem, vzrůstá entropie tohoto systému.*

A: Ano?

P2: *Když do systému nedodáváte energii zvenčí, začne se zvyšovat jeho neuspořádanost, začne se rozpadat. Lidi dostanou žízeň, hlad, cítí únavu, začnou být nervózní a podráždění, začnou pochybovat a hlavě - začnou dělat chyby.*

P3: *A pak je všechny postřelíme.*

P2: *Ne. Všechno co potřebujeme je – nechat plynout čas. Unavíme je. Za nějakou dobu je ten čas začne tlačit... a já se pak postarám, aby je začal tlačit i prostor. Ideálně následujících devět let nepodmíněně... Navíc, banka má kamerový systém, snažíme se do něj dostat a zjistit víc, zatím bez úspěchu. Čekáme na příjezd aťáka. Měl by dorazit každou chvíli.*

A: To je dost chabé, nebudeme čekat na nějakého přechytralého teenagera, kterému z diplomu ještě kape inkoust. *K P2:* Detektive, měl byste projevovat víc iniciativy. *Nakloní se k P1 u notebooku:* Tak synku, ukažte, jak pokračujete.

P1: No, ééé, jáá... zatím se mi podařilo akorát na webu banky konečně proklikat na přihlašovací rozhraní pro interní uživatele. Teď klikám na login. Teď mi to říká, jestli nechci vyplnit rychlou servisní anketu pro zkvalitnění systému pro ostatní uživatele.

A: Nechcete.

P1: Teď chce vědět, proč nechci.

A, *zase mu nakoukne přes rameno:* Zatrhněte – teď nemám čas, až jindy.

P1: *pauza* Teď mi píše, že mám neaktuální verzi (*pauza*) ...jawa skriptu v prohlížeči. *Jeho pohled se střetne s výhružným pohledem agenta.*

P1: Klikám na instalovat. Na tento počítač.

A, *posměšně*: Ano? S takovým tempem nám ti lupiči zemřou stářím.

P1: Ano, instalace už probíhá. Váš java skript byl úspěšně aktualizován.

A: Konečně.

P1: Ehm. Pro dokončení instalace je nutné restartovat Váš počítač.

A: Proboha.

P1: Dávám restartovat! Systém se vypíná... ! Probíhá jedna aktualizace z patnácti – před dokončením aktualizací prosím nevypínejte ... počítač (?).

A: Proboha. Místní policie... tohle je... fraška, tohle je... (*hledá slovo*) tak provinční!

Přichází IT. Má buď tmavé brýle a čepici, nebo ovázanou hlavu s tím, že měl nehodu.

Konkurzní pasáž pro IT specialistu

IT: Jsem informační specialista, omlouvám se za zpoždění, cestou byla těžká 10-47 (*Emergency road repairs*), a neměl jsem povolení k užití 10-39.

A: To je v pořádku, synku, hlavně, že jste konečně dorazil. Tady je to... jako scénář k filmu - Hodiny zoufalství... *rozhlédne se po místních policistech.*

IT si sedne, vytáhne laptop a začne klapat: Chvilí to potrvá, dejte mi deset minut.

A: Máte pět.

P2: Nedělali jsme spolu na nějaké akci?

IT: To těžko pane, jsem čerstvě po škole.

A, *pro sebe*: Kdybych já alespoň jednou neměl pravdu... alespoň jednou!!! ...inkoust mu ještě kape z diplomu.

Chvilí se nic neděje.

IT zabraný do svého notebooku, P3 sleduje banku a moc se skupince nevěnuje.

P3: To je nuda. Bože. Čekal bych víc vzrušení. Vždyť tady se nic neděje.

P1: A navíc dochází koblihy. Obléhání banky, to je emočně jako válka... nebo jako... rozchod s přítelkyní... chvíle extrémní vypjaté akce střídané nekonečně se vlekcujícími časem, kdy se nic neděje.

P2: Co vy o tom víte?

Konkurzní pasáž pro Policistu 1

P1: Je to rok, co jsem se rozešel.

A: Jak dojemné. Jestli to doteď byla nuda, tak tímhle tématem to určitě vytrhnete. Nachytala Vás alespoň v posteli se svojí sestrou?

P2: *k A*: Kdyby měl problémy s alkoholem, a navíc po něm šli z vnitřního, neměl by problémy s holkama, to myslíte? *K P1*: Pokračujte, mě to možná i zajímá.

P1: Ne, to ne. Nevěděl jsem najednou, jestli spolu máme zůstat nebo jít od sebe. Chemie se vytratila. Bral jsem noční, bral jsem denní. Některé týdny jsme se pořádně viděli až o víkendu.

A: Kliše. Navíc ubohé.

P1: Seběhlo se to... já vlastně ani nevím jak se to tenkrát všechno tak seběhlo. Pořád mi něco vyčítala. Tohle jsi slíbil, támhleto jsi slíbil. I kdybych se rozkrájel, tak jí nevyhovím. Na druhou stranu, nemůžu říct, že bych se zrovna dvakrát přetrhl. A tak jsme se rozcházeli. A scházeli. A rozcházeli. A scházeli. A rozcházeli.

A: A scházeli?

P1: Ne, tím to skončilo, pak už nebylo nic. Při jedné hádce mi vyházela věci na ulici. Tak jsem je posbíral a už se nevracel. Nevolal.

A: Asi půjdu zvracet, a není to téma vašima prošlýma koblihama ani mizerným kafem. *A odchází a dodává k P2: Kdyby se něco dělo, hned mě informujte, jsem na obědě v tom bistro na rohu a zmizí.*

P2: To bistro znám, sloužím v téhle čtvrti už 15 let. Jestli si tam něco objedná, určitě se něco dít bude. Ale s ním. Klidně pokračujte. Proč mi to teď vlastně všechno vyprávíte?

P1: To je právě to. Nějakou dobu byl klid. Čekal jsem co ona, ale už se neozvala, žádné volání, žádné sms, žádné scházení se a postel. A pak mi to celé začalo docházet. Začala mi chybět. Pořád na ni myslím. Každý den. Každé ráno a každou noc. Být ve službě a soustředit se na práci je to jediné, kdy ji dostanu z hlavy.

P2: To vám tahle naše malá chvíle klidu před bouří zrovna nepomáhá, co?

P1: No, přesně.

P2: Tak proč jí nezavoláte?

P1: Aby si myslela že o ni mám zájem a že dolízám? Ta bude buď ještě našťavaná nebo už na mě zapomněla.

P2: Když myslíte. Co můžete ztratit?

P1: To mám z toho, že se svěřuju cizím lidem.

Na druhou část jeviště, pracovní označení „banka“, přichází R+L2. Odmaskované.

Konkurzní pasáž pro René a Lupičku 2

L2: Jsem nervózní.

R: Nebuď, miláčku, všechno jde podle plánu.

L2: V tom vestibulu se všechno semlelo tak rychle, ještě teď se celá klepu.

R: To je adrenalinem v krvi, to odezní. Emocím se nevyhneš.

L2: Já vím, biologická determinace... A jak mamí poznáme, že jde všechno podle plánu?

R: Neříkej mi mamí. Dávej si na to pozor! Ani když jsme spolu samy. Ani když jsi nervózní.

Jednou se prořekneš před rukojmíma - a co pak? Budeme je kvůli tomu muset zabít?

L2: Muset... Nemusíme nic, s čím se vnitřně neztotožníme. Člověk je přece svobodný ve svém rozhodování, i ve svých činech. Mohli bychom jim třeba jen vyhrožovat.

R: No, se zabitím zrovna toho ředitele bych se snad i vnitřně dokázala ztotožnit. A snadno. Je to gauner.

L2: *s úsměvem.* Od nás to označení sedí. Vždyť právě vylupujeme banku.

R: Pojmy jsou jenom jazyková konvence, která propojuje označující s označovaným, to přece víš. I kdybychom mu říkali třeba - sluníčko...

L2: ...stejně to bude gauner.

R: Přesně tak.

R: Hlavně se teď soustřeď jen na naši akci. Na nic jiného.

L2: Ano, máš pravdu. Já už na něho vůbec nemyslím. Celá ta věc s tím idiotem už je za mnou.

R: To ukáže čas.

L2: Prostě, emoce se prožily a odezněly. Opakem lásky není nenávisť, ale lhostejnost.

R: A je ti lhostejný?

L2: Myslím na něj... občas... ale už ne tak jako dřív. Myslím na věci, co jsme spolu prožili, ale už přitom necítím to co předtím. Jako bych se dívala na život někoho jiného.

L2 zvoní mobil. Volá jí P1, který mezitím vstal a popošel od ostatních.

L2 a R se na sebe zmateně podívají.

L2: To je on (!!!).

R: My o vlku ...a prase v kopřivách.

L2: *automaticky zvedne mobil*: Ano?

P1: Ahoj. Promiň, že volám, ale říkal jsem si...

L2: Ano?

P1: ... co teď děláš?

L2: Zrovna teď? No, já... *rozhlíží se po bance, pistoli v ruce, R jí naznačuje, ať hovor okamžitě ukončí.*

L2. Jsem zrovna uprostřed jedné situace.

P1: To já taky.

L2: Zase se nudíš někde na policejní akci?

P1: No, teď zrovna náhodou jo, ale proto ti nevolám.

L2: Musím končit. Ještě ti zavolám.

L2: Idiot. Proboha, a proč jsem mu říkala, že mu ještě zavolám?

Naproti přes scénu „ve voze“.

P2 k P1: Volal jste jí?

P1: Ano.

P2: A jak to šlo?

P1: Pořád je našťvaná. Hysterka.

P2: Hm. To nevádí. Jste chlap. Je lepší udělat něco než nedělat nic. (napojit linku, že on byl v jeho situaci, tak před 20 lety, ještě na škole, tehdy se neozval a lituje že to nezkusil, že víc nebojoval a nechal zvítězit mužskou hrdost)

Naproti přes scénu „v bance“.

L2: Idiot. Co jsem mu asi měla říct? Zrovna držím rukojmí, vykrádám banku, jo a maminka je tady hned vedle se mnou a pozdravuje tě?

R: No, lhát se nemá. Toho bych určitě nepozdravovala. (napojit linku o lži v utilitaristické x deontologické morálce)

L2: To byla vážně děsivá náhoda.

R: Ale náš plán je bezchybný. Je čas pokročit. SHOWTIME?

L2: Showtime.

R: Ale no tak, umíš to líp. Hm?

L2 + R: SHOWTIME!! R: *zavolá na ostatní*: Přiveďte ho! *Na scénu L1+L3 přitáhnou (rukojmí a) ředitele.*

R. se podívá na Ř. a pak na L3, který ho dosmýkal na scénu.

Konkurzní pasáž pro Ředitele a Lupiče 3

R: Proč má na obličej ty odřenininy?

L3: *Upadl mi na schodech. Několikrát.*

Ř: *To není pravda. Praštil mě.*

R: Víš, jaká jsou pravidla pro použití násilí?

L3: *Vím. Sám jsem je vymýšlel. A tady, vzhledem k tomu jak je potlučený, bych s radostí použil... occamovu břitvu. Pokud pro nějaký jev existuje vícero vysvětlení, je lépe upřednostňovat to nejméně komplikované. A navíc, má roztržené nohavice, jak dopadl na kolena. Řekne a smýkne s ním na kolena, není jasné, kdo z těch dvou má pravdu, ale R to nemíni dál řešit, přeci jen Ř. jí leží v žaludku, navíc nemůže se hádat s partákem před rukojmími.*

R: Asi víte, proč jsme vás přivedli.

Ř: *Nechte mě hádat. Přepadení banky se nepovedlo, trezor je zavřený a kolem budovy jsou policisté, kteří co nevidět vezmou hlavní dveře útokem? Hmmm. Proč jste mě asi mohli přivést? To je naprostá záhada.*

R: Ne, jste součástí našeho plánu.

Ř: Plánu? Proč si nepřiznáte, že je konec? Zatím jste nic neukradli, nikoho nezabili, při dobrém chování jste za pár let venku.

R: Pravidlo číslo dvě – mít plán. Pravidlo číslo tři – mít záložní plán.

L2: Pravidlo číslo čtyři – počítej s tím, že se občas všechno pokazí.

L3: Pravidlo číslo pět – pečlivě si vyber partáky... *vyhruzně*... včetně těch na špinavou práci.

Ř: Ale jak se z tohoto chcete dostat? Budova je obklíčená a na to, abyste se dostali do autobusu a na letiště nemáte dost rukojmích.

L2: Asi si myslí, že tohle je ta část, kde mu podrobně vysvětlíme náš plán. ...

L3 *se zlověstným úsměvem*: ...a pak ho zabijeme..

R, *rovněž s úsměvem*: Hmm. Budova je obklíčená policií, rukojmích je méně, než se dalo předpokládat. Vážně, jak se odsud dostaneme? Prostrílíme se ven? Budeme se krýt za rukojmími a utečeme do autobusu, kterým utečeme na letiště, odkud utečeme do ciziny, kde se úspěšně schováme, to vše s tunami zlata v podpaží? Nebo - pro nás přiletí helikoptéra, co přistane na střeše budovy, až tady budeme hotovi? Nebo, ne, už to mám, neprokopávali jsme náhodou po nocích tunel, co vede až k trezoru? Asi se nedíváte na filmy o vyloupení banky, všechny tyhle nápady sice končí tak, že se lupiči nakonec dostanou z banky. Ale v plastových pytlech na mrtvolu. To, jak se dostaneme z banky, budete muset nechat na nás. Mě teď spíš zajímá, jak byste se vy, jako ředitel pobočky, dostal to trezoru?

Ř: Já, já vás ujišťuji, že se do trezoru dostat nemohu.

R: Ale, a co kdyby si u vás chtěl někdo uložit nebo vybrat velký obnos peněz?

Ř: Ne, vy mi nerozumíte. Tím, že jste spustili poplašný systém se sejf automaticky uzamknul. Ani já neznám kód. To jsou bezpečnostní pravidla proti zku... pro případ loupeže.

R. My náhodou víme, že znáte bezpečnostní kód. Taky ho známe.

Ř: To není možné.

L2: Nedával jste se snad před pár týdny na facebook svoji fotku s otevřeným trezorem za zády? Kód byl zadaný a dokonce – šel přečíst. *Ironicky*: „S mými miliony – cítí se povzneseně“.

Ř: Proboha. Já vás mám v přátelích?

R: A vy jste si skutečně myslel, že by se s vámi kamarádil Karel Gott??

Ř: Dobře, tak kód možná znáte, ale to není všechno,

R: ...potřebujeme klíč.

L3: Který máte v náprsní kapse saka.

Ř: To nemám.

L3 *to rychle zkontroluje*. Mluví pravdu. *Rychle ho prošacuje*. Napadá mě jen jedno místo, kam jste ho mohl v té rychlosti schovat.

L2: To je nechutné.

Ř. Nemám ho, přísahám.

L3: Máme tady hrdinu. Uvidíme, jakých hrdinských výkonů dneska budeme svědky.

To je otázka co dál – buď u něj klíč najde normálně, nebo ho odtáhne za plentu, stínohra, vytáhne z něj obrovský klíč, absurdní, groteskní, pochopitelně se ukáže, že šlo jen o zkreslení perspektivy vinou stínohry, klíč je obvyklých rozměrů... podává ho René.

R: *štitivě*: Radši si ho nechej u sebe.

R: Tak, obávám se, že máme vše potřebné, takže se s vaší milou společností pro tuto chvíli budeme muset rozloučit.

Ř: Když myslíte. Vy víte všechno nejlíp že? Abyste nebyli překvapení... No, tak hodně štěstí...

L3: Co tím myslíte?

R. Odved' ho k ostatním a sejdeme se u trezoru.

Rozsvěcuje se zpět scéna v policejním voze.

Dovnitř přichází agent a lehce se drží za břicho. A: Otřesné, tohle město je naprosto otřesné. Ve všech směrech. Zkurvená provinční chátra.

P2: Zatímco jste byl pryč, se nic nestalo. Dokonce zatím ani nezkoušeli volat, což už začíná být dost divné.

A: Divné? Tihle bankovní lupiči jsou pro mě stejně tajemní a nepředvídatelní, jako ucpaný hajzl pro instalátéra. Stačí dodržet obvyklý postup a je to v suchu.

P2: Nebo se něco zvrtno a člověk je rázem po kolena ve sračkách, ne?

A: Detektive. Při vši úctě k vaší práci v tomto provinčním městysu, ve světě bankovních loupeží není nic, co by mě ještě mohlo překvapit. A to se denně brodím v záležitostech, o kterých vy... tady... nemáte ve své sladké nevědomosti ani tušení...

P2: Ano? Mě to přijde divné. Obvykle touhle dobou už dávno volají. Dokonce jsou už nervózní a chtějí balení vody a jídlo. V ideálním případě chtějí hamburgery, my jim řekneme ať propustí pár rukojmích, oni řeknou, že rukojmí propouštět nebudou, protože bychom od nich získali informace o počtu lupičů a rukojmích v bance. Na to se jich zeptáme, kolik toho chtějí a bez ohledu na jejich odpověď jim řekneme, že tolik hamburgerů tak rychle sehnat nemůžeme, ale že jim dovezeme pizzu z pizzerie, co je na rohu. Na to oni buď souhlasí a pak jim do krabic s pizzou dáme odposlechy, nebo začnou vyhrožovat, že jestli nedostanou co chtějí, tak začnou popravovat rukojmí, což nechťejí, ale udělají, když nedostanou, co chtějí. V každém případě podle množství požadovaného jídla si následně můžeme udělat orientační představu o počtu lidí v bance.

P1: A pizza je vždycky lepší než hamburgery.

P3: Já pizzu nerad.

P2: Pizza je v krabicích. Lidi mají tendenci ji sdílet. Nerozlezou se každý do svého koutku, kde to v tichosti rychle zhltnou. Sedí nebo chodí kolem krabice s odposlechem, berou si další kousky, a přitom mluví, mluví, mluví. Pizza je tutovka.

A: Pánové, jestli tyhle notoriety jsou všechno, co máte v záloze, tak rovnou odvolejte auta a lidi a skočte odemknout hlavní vchod do banky. Tohle chce víc důvtipu...

P2: Ano, a co třeba tohle – lupiči se zatím neozvali. Sedíme tady už hodiny a nikdo nevolal, že chce autobus, kterým se dostane s rukojmími na letiště, odkud se dostane do zahraničí, to vše s pytlí zlata v podpaží. U vchodu není žádný pohyb. Co když v bance nikdo není?

A: To je kravina.

A. chce něco říct ale přeruší ho IT.

IT: Mám spojení na jednu kameru v bance. Je to nějaká menší místnost, asi suterén, možná je to přímo trezor. Vidím tři podezřelé, ale je to v otřesné kvalitě. Navíc je tam přítmí. Nelze rozpoznat obličej. Ani větší detaily.

Všichni se nahnou kolem něj.

A: Bože to je otřesná kvalita. To je horší než některé amatérské filmy na Brněnské šestnáctce.

A: V každém případě jsem měl pravdu, v té vaší bance je až podezřele živo.

L1: Co to dělají? Oni tam snad cvičí... nebo hrají nějakou divnou hru?

Na druhé části jeviště – v bance – se mezitím, jak „naskočí obraz“ na policejní kameře, objeví L1, L2 a L3 a EMIL, EMIL má laserové ukazovátko a všelijak ostatní nutí k pohybu, tu jede paprskem v úrovni ramen a nutí je se ohýbat, vzápětí projíždí v úrovni kolen, různě je trápí a ostatní v hrůze uhýbají, aby se jich paprsek nedotknul.

P1: Mě to připomíná hru Simon říká. Co řekne Simon, to musí ostatní dělat.

A: Udělejte něco s tím zvukem. Co to je za scénky? Tohle nedává smysl.

IT: Kamera nemá mikrofon... asi nevypnuli všechny bezpečnostní systémy banky, tohle by mohla být laserová ochrana uvnitř trezoru. EMIL – elektromagnetický inteligentní laser.
P2: Ten EMIL je mi sympatický.

V bance zatím – postavy v bance dosud prováděly pantomimu, náhle začnou mluvit:

Konkurzní pasáž pro EMILA

EMIL...rozverně...: Emil říká – všichni výskok! A projíždí pomalu laserem v úrovni kolen, všichni nadskakují, aby se jich paprsek nedotknul.

A teď – Emil říká - ohnout záda. Projíždí v úrovni ramen, všichni se ohýbají, aby se paprsku vyhnuli.

L3 *zadýchaně:* A je to jisté? Odkud to máš?

L1 *v podobném rozpoložení:* Viděl jsem to v Resident Evil 1. Věř mi. Je to paprsek smrti. Stačí, aby se tě dotknul. A rázem tě přerízne vejpůl. Dokáže přepůlit i zbraně nebo vestu.

L2: Musíme ho vypnout.

EMIL: Tohle je o výchově. Dítěti se nemá vykládat o víře, nýbrž dítě má samo víru nalézt.

L3: Co tím myslíš?

EMIL : Emil říká – všichni tančit! A jezdí paprskem různě tak, že ostatní uhýbají a skutečně to vypadá jako nějaký trochu bizarní tanec.

L3 *zadýchaně:* Tenředitel... jealeneřád... Pročnám... otomhlenic...neřekl?

L2: Říkal... abychom nebyli... překvapení...

L3 *zadýchaně:* Já až ho dostanu...do ruk. Až se dostanu odsud.... Tak ho dostanu...

EMIL: Emil říká – všichni na zem, a jezdí laserem od stehů nahoru v tak podivných rychlých křivkách, že je jasné, že co nebude ležet na podlaze, vmžiku rozseká na kousičky. Všichni padnou a všelijak se snaží vyhnout paprsku.

L1: To ne, on umí i zrychlit.

L3: Tohle už snad dělá schválně. On se tady ty roky musel pekelně nudit. Něco po něm hodím.

L2: Taky se mi zdá, že ho to baví, jak s námi cvičí. Musíme ho vypnout, nemůže nás uhlídat všechny najednou.

(napojit linku o paradoxu čínského pokoje vs. angličanovi v čínském pokoji – nakonec logicky prokážou, že nejsou schopni určit jestli jde o stroj, nebo umělou bytost/inteligenci – ale závěrem zjistí, že to je stejně prakticky k ničemu... pokud je to stroj, nemůžou ho vypnout, pokud je to umělá inteligence, tak se s ní nemůžou domluvit, protože ho očividně baví co dělá, tj. prohánět je).

Do trezoru vejde R a sleduje co se děje.

EMIL: Emil říká, nově přichází se připojí k naší hodině tělesné výchovy. A projíždí ukazovátkem v úrovni prsou, paprsek nebezpečně směřuje k René.

L1: Cože? Hodiny? Tohle bude trvat hodinu?

L2: Rychle! Sehní se!

R se podívá na hodinky a paprsek jí projede přes prsa, začne ji imaginárně tam a zpátky řezat na kusy. R. však kupodivu nezemře a stojí dál.

EMIL: Poplach! Poplach! Bezpečnost trezoru byla narušena neoprávněnou osobou.

L2: Ale ty..! Jak jsi to přežila?

EMIL: Poplach! Poplach!

R: Sepne dálkové ovládání a vypne EMILa do stand-by režimu.

R: Co se to tady děje?

L1: Nečekali jsme na tebe a otevřeli trezor, ale naběhl na nás tenhle ochranný systém.

L3: Naštěstí jsme si uvědomili, že jde o smrtící laser a od té doby s náma ten paprsek takhle cvičil.

L2: Nemohli jsme tě jít varovat. Nepustil nás.

R: Ten paprsek nebyl smrtící. Jen by spustil poplach s napojením na policejní centrálu. Je tady proto, kdyby se někdo snažil prokopat do trezoru tunelem a vyhnul se tím primárním bezpečnostním čidlům ve vstupní hale.

L3: Cože? COŽE?. *A L3 se začne nebezpečně přibližovat k L1, který s nápadem smrtícího paprsku přišel, pokud to nebude přehnané, může ho zkusit honit (ano, L3 si původně před R zásluhy za tuto myšlenku přivlastnil, není to překlep, dokresluje to jeho povahu).*

R: Ale policie už přece dávno ví, že jsme v bance. Přišla jsem to jen vypnout, aby vám to tady nedělalo zbytečný hluk.